

Botár Attila

AZ ÖRÖKZÖLDÖN TÚLIAK

Tudom róluk, hová temették
tudom a népmeséiket,
mi hozta rájuk ezt az estét
tudom, ti feledhetitek,
s felejtsetek is a homályos
borongások eredetét:
az örökzöldön túli város
romokban nem áll: hagyaték.

Füst és harangszó ismerős még
korom s kenyérgyár illata:
mintha a szomszédnak köszönnék
ki puszta árnyék, s éjszaka
kikötőbe ért csillagoknak
koldul fényes előterén,
amíg a léptek s lépcsők fogynak
érvek nélkül és lefelé –

Fáj a kezük, s diófát ültet,
a félig-meddig itt lakó
megérzi: a jövő nem ünnep,
s hívatlan az örökhagyó.
Hívatlan az emlékezés is!
tapogatom a fokokat:
csupa jelen, múlt, csupa tézis,
okok árvája okozat.

Bevonva úszó törmelékkel
eláramló tekintetük,
szilárdul az ég, komoly ékszer
a mederből szemükbe süt,
tudom: a gögös koronából
egy-egy hamis kő kivillan
vonulásukba orvul gázol,
s visszajajdul dalaikban.

Hová temették, tudom róluk
keresztveződésük dacos
irányát: napba-olvadó út,
szélrózsát összeharmatoz.
Suhog vérükkel vérem fája.
Fejsze nincs, vagy csorbul tövén.
Kinyargal alóluk a pálya –
Zuhanásuk is költemény.

Zugok, utcák, terek és álmok,
fasorok. Meghitt görbület:
asszonyaik tolatnak, áldott
fény érleli gyümölcsüket.
Gyöngéd piheként a pilládon
egy hópehely énekbe fog,
a percet örökzöldbe mártom –
Evoé, végső grádicsok!

Ezredvég, 2018/4.